

มิลค์พอลลี่

8

บทนำ

*Raindrops keep falling on my head
But that doesn't mean my eyes will soon be turning red
Crying's not for me
'Cause I'm never gonna stop the rain by complaining
Because I'm free
Nothing's worrying me**

ครีนนน~!!!
...เสียงฟ้าร้อง
ครีน...ครีนนน~!!!
...เสียงฟ้าคำราม
โครกคราก~!!!
...เสียงท่อนฉันร้อง เพราะตอนนี้ฉันกำลังรู้สึกหิวมาก แต่รู้สึกว่ามัน
จะไม่ค่อยเกี่ยวเท่าไร TTATT

* เพลง Raindrops Keep Falling on My Head ศิลปิน B.J. Thomas

เปาะแปะ...เปาะแปะ

...เสียงเม็ดฝนตกลงกระทบหลังคากันสาดบ้านข้างๆ

"เจ้...ฝนตกก ออกมาช่วยหนูเก็บผ้าหน่อย~"

ฉันกำลังคิดว่าฉันจะบรรยายเสียงต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาหูซ้ายและเตรียมจะทะลุออกหูขวาไปให้ครบทุกเสียงที่ได้ยิน เช่น หิ่งงง~!!! นั่นคือเสียงของพัดลม ตึก...ตึก...ตึก คือเสียงเข็มนาฬิกาเดิน หวี...หวี...ว้างๆๆ คือเสียงยุงจิ้งเ่าที่บังอาจมาบินเฉียดใกล้หูฉัน เพียะ~!!! คือเสียงฝ่ามืออันเรียวยาวและบอบบางของฉันทำการพิชิตมันตายคาที่

และ 'ลัฟเพ ลัตตา...' คือเสียงปากฉันท่องชมุขมิบเบาๆ เพื่อทำการแผ่เมตตาให้อัยงูบ้าไปสู่สุคติ...เกิดชาติหน้าขออย่าให้มีกรรมต้องมาบินใกล้ๆ หนูฉันอีก

(-___-;)

แต่ยังงี้ก็ตาม...ฉันคิดว่าฉันควรจะเลิกบรรยายก่อนสักพัก เพราะเสียงล่าสุดที่ผ่านเข้ามาหูซ้ายมาและยังไม่ทะลุออกหูขวาไปคือเสียงยัยแอลลี่... น้องสาวแค้นเดียวที่มี (และมีแค้นคนเดียวก็พอ!) ตะโกนเรียกให้ออกไปช่วยเก็บเสื้อผ้า ฉันควรจะรีบหยุดบรรยายถึงบรรดาเสียงบ้าๆ แล้วรีบออกไปเก็บเสื้อผ้าซะเดี๋ยวนี้

"เจ้~!!!" นั่นไง เสียงตะโกนเรียกแปดหลอดตั้งขึ้นมาทำลายประสาทหูฉันอีกแล้ววว!

"หนูเก็บเข้ามาจะหมดแล้วเจ้ เหลือแค่ตรงราวเล็กริมสุดนั่นอะ แยกๆ เจ้เก็บเข้ามาให้หนูหน่อยนะ หนูจะไปดูสปรองจ๊อบต่อแล้ว"

โดยไม่รอคำตอบ ยัยน้องสาววัยกระเตาะที่มีอายุห่างกับฉันเกือบหนึ่งชั่วโมง (เวอร์!) รีบวิ่งตึงตึงลงบันไดไปยังห้องชั้นล่างของบ้านทันที ทิ้งภาระหน้าที่เก็บเสื้อผ้าที่เหลือซึ่งปานนี้คงโดนเม็ดฝนกะปริบกะปรอยตกใส่จนขึ้นไปหมดแล้วเอาไว้ที่ราวนอกบ้าน ฉันส่ายหัวกับตัวเองอย่างระอาระคนเอ็นดู

ชีวิตเด็ก ป.4 ที่ไม่มีอะไรให้ต้องวุ่นวายใจมันช่างน่าอิจฉาอะไร

10

แบบนี้ ><!!!

แปะแปะ...แปะแปะ

ฉันเปิดประตูระเบียงดาดฟ้า กลั้นใจพาตัวเองเดินเอื่อยๆ ออกมา สัมผัสกับลมแรงที่พาเม็ดฝนประปรายปลิวเข้ามากระทบผิว เสียวินาทีที่ แหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าสีทึมเทาหม่นหมองเบื้องบน หยาดฝนร่วงพราว พากันร่วงหล่นลงมากระทบนัยน์ตาฉัน

เพราะลมเหวอ หรือเพราะกลิ้งดินกลิ้งฝน ฉันถึงได้รู้สึกโหยหาใครบางคนมากมายขนาดนี้ สายฟ้าแลบแวบวาบ เมฆสีเทาทึมมึน เสียงฟ้า ฎุกฎองคำราม หรือสายฝนใหม่กระหน่ำ อะไรกันที่ทำให้ฉันรู้สึกขึ้นมาว่า โลกกว้างๆ ไบนี่มันช่างอ้างว้างขนาดไหน

หนาวยะเยือกจับใจจนต้องยกแขนขึ้นกอดตัวเองเอาไว้ สายลมหอบ กลิ่นอะไรมากันนะ ละอองไอน้ำเย็นพัดพาเอาความทรงจำของใครที่คุ้นเคย มาจากแห่งไหน ฝนแรกของฤดูฝนที่แวะเวียนมาพาน้ำตาเปียกปอนมา ด้วยหรือไง

ซ่า~!!!

ฝนตกหนักแล้ว เสียงซัดซ่านั่นดูเหมือนจะกลบกลืนสรรพเสียงอื่นๆ บนโลกไป ไม่มีเสียงนกร้องเพลง ไม่มีเสียงดนตรีขับขาน ไม่มีถ้อยทำนอง อ่อนหวานใดๆ

มีเพียงเสียงแผ่วเบาจากหัวใจที่บอกว่ามันกำลังคิดถึงใครบางคน ผู้ชาย...ในความรัก...หนึ่งฤดูฝน...ของฉัน

1

โรงเรียนของเราอยู่ คุณครูใจดีทุกคน
เด็กๆ ก็ไม่ซุกซน พวกเราทุกคนชอบไปโรงเรียน!

สองปีก่อน...
โรงเรียนมัธยมดรุณส์
หน้าห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/5

○_○! ไอ้ นี่คนหรือหนู ที่กำลังยืนพูดจ้อจ้อๆ อยู่ตรงหน้ากระดานดำนี่นะ

"เดี๋ยวนอกจากจะย้าให้ฟังอีกสักครั้งเกี่ยวกับโครงการล่าสุดของฝ่ายพัฒนากิจกรรมผู้เรียน 'ห้องเรียนในฝันพระราช'!"

อ้าวว อ้า~ 'เดี๋ยวน' ย้ามาจะครบสิบริบอบแล้วคะคุณผู้อ่าน พุดมันทุกวันตั้งแต่เปิดเทอมวันแรกยันล่วงเช้าวันที่ห้า TAT!

"ฮ่าวว~"

"ง่วงนอนง่วงนอนเนอะ"

"นั่นสิ แจ็บๆ~"

"อลิน...เมื่อคืนแก่ได้ดูละครหลังข่าวมัย อยากหยุดแล้วไว้ที่ปลายคอยสนุกเน้อ~"

และเพราะว่ามันน่าเบื่อมาก~ ฉันทเลยนึกกล่าวขอมาฟ้าดินที่ต้องลบหลู่ครูบาอาจารย์ที่ท่านประทานความรู้ (และจมุกหนู) มาให้ในใจ ก่อนจะหันไปให้ความสนใจยัยเกรซเพื่อนสนิทที่นั่งอยู่ข้างๆ ซึ่งพยายามจะชวนคนนั้นคนนี้คุยไปทั่ว

ฉันทรู้แล้วว...ไอ้โครงการ 'ห้องเรียนในฝันพระราช' ที่ไม่เห็นว่ามันจะนำพระราชตรงไหน เอกสารก็มีแจกให้อ่าน ท่านผู้อ่านวยการที่ขึ้นกล่าวต้อนรับวันเปิดภาคการศึกษาเมื่อวันก่อนๆ ก็พุดถึง ฉันทขอไม่ฟังอีกได้มัยยย TAT

"อ้อ ก็สนุกดีนะ"

"ฉันทไม่อยากให้แก่วถูกยึดบ้านยึดไร่ชาเลยอะ ตอนหน้าก็จะได้รู้แล้วลึ้นๆ"

"ก็เค้าไม่ยอมยื่นเสียภาษี"

"เค้าลีมมม~" ยัยเกรซบอกเสียงงู้งั่งง้ำเข้าข้างราวกับแก่วเป็นพ่อตัวเอง --^ แล้วสายตาของอาจารย์เดี๋ยนก็มองตรงมาที่เราทันใด

"ไม่มีมารยาท! สมบัติผู้ตีบทที่หนึ่ง ผู้ตียอมรักษาความเรียบร้อย ย่อมไม่อ้ออิ่งในเวลาประชุมสลับตลับฟัง"

พะ...งาบ >_<!!! ฉันทกับยัยเกรซหุบปากปิดสนิทกันโดยทันที

"เนื่องจากโครงการห้องเรียนในฝันของเราจะกินเวลานานตลอดภาคการศึกษา เดือนจึงเห็นว่าเราควรทำความเข้าใจให้ตรงกัน"

12

'เกณฑ์การตัดสินของโครงการห้องเรียนในฝันของเรา คณะกรรมการ จะทำการประเมินผลห้องเรียนในทุกๆ ด้าน ดังต่อไปนี้'

- ความสะอาดของห้องเรียน
- สื่อการเรียนรู้ในห้องเรียน
- บรรยากาศทั่วไปในห้องเรียน
- คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน'

เอกสารตรงหน้าฉันระบุเอาไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งแบบนั้น ถ้าเราทุกคน อ่านหนังสือออกก็น่าจะเข้าใจตรงกัน --+

"เป้าหมายของเดือนคือภาคการศึกษานี้ ชั้นเรียน ม.5/5 จะต้องติดอันดับหนึ่งในสามของโครงการนี้ เพื่อที่เดือนจะได้รับเข็มเชิดชูเกียรติ ควบด้วยแพ็กเกจเที่ยวเมืองจีนหกวันห้าคืน หังโจว ซูโจว โจวโจว ฟรี จากทางโรงเรียน"

...กรีซ ฉันเข้าใจตรงกันกับอาจารย์เดือนแล้ว --; จะไปค่านับ หลุมศพบรรพบุรุษใช้ม้ายยย หังโจว ซูโจว โจวโจว ไหนๆ ตีอปิ๋ยก่าย อยู่เมืองไหน!

"เอาละ เดือนจะว่าให้คุณฟังเกี่ยวกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนเป็นอันดับแรก เริ่มต้นที่การแต่งกาย พวกคุณทุกคนต้องสวมใส่ ยูนิฟอร์มให้ถูกระเบียบ บักตราโรงเรียนให้ถูกต้อง ยูนิฟอร์มควรซื้อชนิดที่เป็นผ้าฝ้ายจะได้มีรูระบายอากาศ"

ฮ้า~ ฉันนั่งกอดตามองท้องฟ้านอกประตูห้องเรียนอย่างเบื่อหน่าย ความงามของโลกใบนี้หายไปไหนหมดนะ ไม่มีอะไรน่าทึ่งเลยสักอย่าง ตูตือปิ๋ยก่ายใส่วิกที่กำลังหารูระบายอากาศอยู่หน้ากระดานนั่นปะไร

แต่ฮ๊ะ O_O;

นั่นคะ...คะ...ใครๆ~

มองออกไปนอกประตูห้องเรียน ลมเย็นๆ พัดกิ่งไม้เอนไหว นักเรียนชายผิวขาวจัดจ่นเกือบจะกลายเป็นซีดเขียวเดินผ่านเข้ามาพอดี กิ่งกลางจุดไฟก๊ส ฉันทมอง... แล้วก็ได้แต่กะพริบตาปริบๆ เมื่อเห็นว่าเขาอยู่ในเสื้อนักเรียนสีขาวไม่มีรอยปักแม้แต่สักหนึ่งตัวอักษร แถมกางเกงนักเรียนชายที่ควรจะเป็นสีฟ้าท้องฟ้าสว่างสดใสมันกลับเป็นสีดำซ้ำใจ

ยามที่ไหนดปล่อยเขาเข้ามาเดินเล่นฟังไอพอดอยู่ในโรงเรียนฉันนะ!

"อ้าย...ใครอะ หล่อจ้จ้งง~"

ยัยเกรซที่นั่งนิ่งๆ ทนหุบปากอยู่ได้ไม่ถึงสามนาทีตบะแตกส่งเสียงครวญครางตอนที่นายแปลกประหลาดนั้นเดินพ้นจากประตูห้องเรียนไป ฉันทส่งเสียงดังซู่วๆ บอกให้มันเงียบก่อน ทั้งๆ ที่ภพนายผู้ชายที่เพิ่งเดินผ่านไปยังติดค้างอยู่บนกระจกตาฉันไม่หลุดไปไหน

...แปลกประหลาดติดตายังไงไม่รู้วูว >()<///

"ต่อมาที่เรื่องทรงผม ถึงแม้ว่าโรงเรียนมัธยมครุฑของเราจะอนุญาตให้พวกคุณไว้ผมยาวได้ แต่เดี๋ยวนขอห้ามไม่ให้นักเรียนชายคนใดที่เป็นสมาชิกของชั้นเรียน ม.5/5 ทำผมตามแฟชั่นนักเรียนเกาหลีสไกรกสิ หรือตัดโคนยี่ดปลายใดๆ ทั้งสิ้น"

"อ้ายๆ ผ่านมาอีกแล้ววว~"

ว้จ้งง *O*/ ฉันทรีบหันเหเอาสายตากลับไปมองจับภาพความเคลื่อนไหวนอกประตูห้องเรียน นักเรียนชายผิวขาวจัดจ่นเกือบจะกลายเป็นซีดเขียวคนนั้นเดินย้อนกลับมา ฉันทค่อยๆ พิจารณานายแปลกประหลาดที่เห็นอยู่ตรงหน้าซัดๆ ซ้ำๆ แล้วก็ได้พบว่าไม่ใช่แค่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของเขาที่ผิดระเบียบ

ทุกอย่างผิดหมด!!!

ยกเว้นหน้า ฮี้ๆๆ >.,< (ภาพลักษณ์อันดั่งงามของฉัน เสียหายใหญ่แล้ว!)

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนสดใส จมูกโต่งสวยได้รูป ริมฝีปากสีชมพูอ่อนซีดจาง กับรอยขมวดเล็กๆ ตรงหว่างคิ้ว นั่นคือภาพในกรอบสายตาที่ฉันเห็นตอนที่นายผู้ชายผมซอยไล่ระดับสีน้ำตาลอ่อนไฮไลต์สีส้มเป็นหย่อมๆ

หยุดยืนแล้วก้มลงมองแผ่นกระดาษซึ่งน่าจะเป็นใบตารางสอนในมือสลັบกับการแหงนหน้าขึ้นมองป้ายสี่เหลี่ยมที่แขวนอยู่หน้าห้องเรียนฉัน เสียงยัยเกรซยังคงกรีดกรีดสลັบกับร้องหงงหงิงๆ อยู่ตลอดเวลา

"นายแบบเกาหลี่รีเปลาเนี่ย อ้าย หล่อๆ~♥"

สุดท้ายนายแปลกประหลาดคนนั้นก็ขยับตัวซ้าๆ เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าประตูห้องเรียนซึ่งเปิดโล่งใจ้งเอาไว้ ลมธรรมชาติเย็นสบายพัดผมสีน้ำตาลอ่อนของเขาปลิวสะบัดราวกับจะหยอกล้อ

"เค้ากำลังจะเข้ามาในห้องเราแว้วว~"

ไต้ยีนมัย มีเสียงพากย์ด้วย --;

"เดี่ยนนอยากให้คุณใส่ใจกับเรื่องการแต่งกายมากๆ เพราะการแต่งกายจะสะท้อนให้เห็นตัวตนของคุณ สมบัติผู้ตีบทที่สองบอกเอาไว้ว่า..."

"ขออนุญาตครับ"

ซั้งง --+

'เดี่ยน' หันขวับไปยังเสียงเรียกที่หน้าประตู ก่อนจะใช้ดวงตาคมกริบกวาดมองสำรวจนายแปลกประหลาดนั้นตั้งแต่หัวจรดเท้า ตาขาวตาดำกลอกขึ้นลงปะหลับปะหลือก

"ผู้ตีบทไม่ทำอุจาดลามก ย่อมใช้เสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวอันสะอาด และแต่งโดยเรียบร้อยเสมอ!"

"เอ่อ..."

"คุณควรจะแต่งกายให้เป็นผู้เป็นคนกว่านี้นะ ชายเสื้อนักเรียน... กรุณาใส่มันกลับเข้าไปในกางเกง เข็มขัดคุณก็ไม่มี ออกจากบ้านมาได้ยังไงกัน แล้วผมเผ้านะ...นักเรียนนะไม่ใช่ชาวไร่ส้ม เดี่ยนล่ะรู้สึกขายหน้าแทนโรงเรียนของคุณจริงๆ"

...เป็นคราวเคราะห์นั้นะ มาได้เวลาพอเหมาะพอเจาะแก่การโดนตำพอดี น่าสงสาร T_I;

"จะมาขอพบใคร"

"เอ่อ..."

"ตอบสิ เตียนถามทำไมไม่ตอบ สมบัติผู้ดีบที่ล่ะ..."

"คะ...ครับๆ งั้นขอพบ...หัวหน้าห้องครับ"

ตั้ง! รู้สึกได้เลยว่าทุกคนหันมา ยัยดีดีหันมา ยัยเกรซหันมา

อาจารย์เตียนก็หันมา --;

คือ...ใช่แล้ว ฉันทื่นแหละหัวหน้าห้อง แต่ว่า...ฉันเคยรู้จักนายนั้นหรือ
เนี่ย อะไรกัน หล่อขนาดนี้ฉันต้องจำได้สิว่าใคร

อ้ายๆ ฉันไม่ได้คิดอะไรเลยนะ >.,<!!!

"..." ฉันเดินออกไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าเขา...นายบ้าคนนั้น

"..." เขาเอียงคอมองหน้าฉันกลับ กะพริบตาสองสามทีก่อนจะเผย
รอยยิ้มสดใสขึ้นซ้ำๆ

อ้อ...เห็นแล้วตาแทบพร่า *O*///

อยู่ใกล้ๆ แบบนี้ฉันยิ่งรู้สึกว่าผิวเขาขาว...ขาวจนซีดจาง องค์ประกอบ
ทุกสิ่งทุกอย่างที่รวมเข้าเป็นตัวเขาช่างขาวไปหมดจนน่ากลัวว่าถ้าไม่มีผมซึ่ง
ไฮไลต์เป็นสีส้มๆ นั้น ตัวเขาคงจะถูกกลืนหายไปกับชั้นบรรยากาศ --;

...แต่ยิ้มสวยมากเลยนะ ใจเต้นตึกตักอะ T^T///

"นาย...มีธุระอะไรกับฉันรึเปล่า"

"..." ไม่ตอบ เขาทำเพียงยื่นหน้าขาวใสที่มีประกายสว่างจ้าจนตาฉัน
แทบบอดเข้ามาใกล้ ...ยิ่งใกล้ ...และยิ่งใกล้ >O<! รู้ตัวอีกทีดวงตา
สีน้ำตาลอ่อนสวยของเขาก็มาหยุดอยู่ตรงหน้า ใกล้ขนาดที่ว่าฉันเห็นปลาย
ขนตาวาวๆ ที่ทอดเป็นแพและรอยหยักบนริมฝีปากสีชมพูอ่อนๆ ลอยอยู่
วิ้งๆ เลยละ

"นะ...นาย..."

ฉันพยายามขยับตัวให้อยู่ห่างเอาไว้จนคอแทบหงาย คือ...เราจะแต่งงาน
กันตอนนี้ตอนนี่เลยมัย คุณยินดีจะรับฉันไปเป็น...

ม่ายยย T_T/// ฉันคิดอะไรอยู่เนี่ย!

"หน้าเธอมีลึควิดติดอยู่นะ"

"...!"

พละ...พละ...พละ...เพลิง หน้าฉันแหกแตกกระจาย ใจก็แตกด้วย

16

TOT! อา...ดูไอ้เจ้ารอยยิ้มที่เล่นบนหน้าเขาสี ในปากมีเขี้ยวเล็กๆ ด้วย สองข้างเลย

แต่เดี๋ยวก่อน นี่มันผิดประเด็นแล้ววว~

"ข้างมันเถอะ เดี่ยวฉันค่อยไปเช็ดออก" เก็บชิ้นส่วนแปะกลับไปบนหน้าแล้วฉันก็เริ่มต้นถามใหม่ "เอาละ บอกฐานะของนายมา"

"อืมมม~ ยังไงดีละ ฉันชื่อเหินฟ้า"

"...แล้ว?"

"ชื่อเล่นสกาย"

"จะบอกนามสกุลด้วยเลยมั๊ย"

"หืม นามสกุล...ที่ทัศนธรวิทยา"

ฉันประชดจ๊ะ อยากบอก >_<;

"อืม...ชื่อนายเหินฟ้า ที่ทัศนธรวิทยา ชื่อเล่นสกาย แล้วไง"

"อยากรู้อะไรอีกมั๊ย" นายคนตรงหน้ามองฉันพลาจ้อมยิ้มน่ารัก "ฉันเลือดกรุ๊ปเอบี ราศีสิงห์ นับถือศาสนาคริสต์"

"ไม่ควักบัตรประชาชนขึ้นมาให้ฉันดูด้วยเลยละ"

"ไม่ได้เอามาเนะ" ริมฝีปากสีชมพูซีดจางของเขาคี้ออกเป็นรอยยิ้มอีกครั้ง มันดู...ใสซื่อบริสุทธิ์มาก และฉันควรจะสงเคราะห์บอกให้เขารู้

"ฉันกำลังประชดนายอยู่!"

"ฉันไม่ได้ประชด~"

"ฉันไม่ได้บอกว่านายประชด ฉันบอกว่าฉันนี่ละกำลังประชด"

"ฉันก็ไม่ได้บอกว่าเธอไม่ได้ประชด ฉันแค่บอกว่าฉันไม่ได้ประชด~"

...ตกลงใครประชดใครวะเนี่ย งง T_T;

"พอๆ เลิกเล่นได้แล้ว เดี่ยวอาจารย์จะดูเอา ฐานะของนายมีอะไรอีก"

ฉันพยายาม 'เก๊กท่า' เลิกคำถามเขา

"จริงๆ ก็ไม่มีหรอก"

"..." อ้าว ไอ้บ้านี่!!!

"ฉัน...เพิ่งย้ายโรงเรียนมา แล้วฝ่ายทะเบียนก็บอกให้มาเข้าเรียนห้องนี้ละ ม.5/5 แต่ว่าอาจารย์...ดูจังนะ"

"ก็สมควรโดนคุ่มั้ยล่ะ เสื่อกก็ผิดระเบียบ กางเกงก็ผิดระเบียบ ผมก็ผิดระเบียบ เข็มขัดก็ไม่ใส่ เสื่อกก็ปล่อยชายออกนอกกางเกง แล้วนี่อะไร... หูฟังไอพอด ชู่วว!"

ฉันทำหน้าแข็งๆ ตอนที่สองตาเหลือบแลไปเห็นสายหูฟังสีขาวยาวที่ห้อยอยู่แถวๆ ปกเสื้อนักเรียนของเขา อ่า...ดูใกล้ๆ อย่างนี้ฉันเห็นรอยปักรอยเก่าบนเสื้อด้วย

ต.ม.ห.ล.

เตรียมมหาวิทยาลัยศึกษา!? (โรงเรียนแหล่งรวมเด็กฉลาดชาติเจริญตัวพ่อตัวแม่ของเมืองไทย >_<!)

"...ได้ตาเธอก็เลอะรอยปากกา" น้ำเสียงนุ่มๆ บอกพลางโบหน้าเนียนใสก็ยื่นเข้ามาจนใกล้ นิ้วมือเรียวยาวของเขาค่อยๆ จรดลงมาบนโบหน้าฉัน มะ...เมื่อไหร่กัน อีต่านี่เข้ามาใกล้ฉันขนาดนี้ได้ยังไง

...รู้สึกอย่างกับไฟจะสปาร์ก >_<!~

"ทำอะไรกันนะ!"

...เฮือกก-! ตีอโป๊ยก่ายมา กลัวแล้วจ้า อย่าเพิ่งเอาคราดเก่าซี่ (อาวูจประจำกาย) มาตากหัวฉันน้ำ~

"บัดสีบัดเถลิง!"

o_o; ...หน้าตาบ้านี่

TOT! ...หน้าฉัน เอ็ม...คือยังไม่ทันได้ทำอะไรเลย (อาจารย์เดียนนั่นแหละมาขัดจังหวะก่อนน่น!)

"ไร้ซึ่งสมบัติผู้ดี! คุณหัวหน้าห้อง คุณออกมาเป็นคุยระริกระรี่กับผู้ชายอย่างนี้ได้ยังไง คำว่ารักกนวลสงวนตัวนะรู้จักบ้างมั๊ย!"

"หนูปละ..."

"ฟังเดียนนะ...ถ้าภาคการศึกษานี้ชั้นเรียน ม.5/5 ไม่ติดอันดับหนึ่งในสามของโครงการห้องเรียนในฝันหรรษา เดียนจะปลดคุณลงแล้วคัดเลือกหัวหน้าห้องคนใหม่ เพราะเดียนรู้สึกไม่พอใจในจริตจะก้านมารยาของคุณ กรุณาทำความเข้าใจซะด้วย"

ฉอดๆๆๆ~!

